

Dette Onde maa derfor ses som en Fjende, som det er vor Pligt at bekæmpe ved Midler, der virkelig kunne siges at ramme Ondets Rod.

Ondets Rod er for saa vidt slet ikke Alkoholen selv, men de sociale Vilkaar, Fattigdommen. Den fattige Mand bliver lettere henvist til at stimulere sig, til at forgyldte sin Smule Tilværelse end den, der har bedre Livsvilkaar. Fattigdommen staar saaledes atter bag ved som det egentlig ledende, det, der er Aarsag i Menneskers Ulykke, og før man faar gjort Ende paa de Misforhold, som raade i det sociale Liv, vil det være forgæves at prøve paa at udrydde Alkoholen eller de fra Alkohol stammende Forbrydelser.

Nu vil jeg gerne overfor det ærede Medlem give nogle Beviser for, at Fattigdom er en Kilde til Forbrydelser, ogsaa til Voldsforbrydelser. Jeg skal her først henlede Opmærksomheden paa, hvad der er udtalt af engelske Fabrikinspektører om denne Sag. I hin Tid, da England gennemgik en meget stærk Krise, hvor alle Beskyttelsesmidler vare svundne bort, hvor Arbejderne intet havde at støtte sig til, knap nok en Forening, i alt Fald ingen ud over en Sygekasse, hvor derfor deres Interesser vare truede paa alle Kanter, vaabenløse og værgeløse, som de vare i Aarene 1805—42, siges det, at ogsaa Drukenskaben tog overordentlig stærkt til ligesom Forbrydelserne. Antallet af Arrestationer for Kriminalforbrydelser i England udgjorde i 1805: 4,605, i 1842: 31,309. Alt-saa i 37 Aar var det steget til det 7-dobbelte. Det var under hin Fabrikindustriens, Kapitalismens Periode, hvor Arbejderne stode uden nogen som helst Beskyttelse som rene Udbytningsobjekter, og hvor Udbytningen udstraktes til Kvinder og Børn. Der har man et Bevis for, at Fattigdom avler Forbrydelse. I samme Grad som Arbejdernes Forhold forbedres gennem social Lovgivning, tage ogsaa Forbrydelserne regelmæssig noget af, men Pauperismen, Blendigheden eksisterer endnu, og saa længe den gør det, er Kilden til Forbrydelserne der endnu.

Jeg tager et andet Eksempel af „den sociale Etik“ af Professor, Dr. Gizycki — vedrørende Baden, et Land, som i Størrelse og Vilkaar nogenlunde kan sammenlignes med Danmark. Om den Indflydelse, som Priserne paa Livsfornødenheder have paa Samfundslivet, udtaler han, at Prisstigningen paa Levnetsmidler og stærk Tilbagegang i Lønssatser foranlediger et større Antal Lovovertrædelser. Han hen-

viser til to Perioder, som han parallelliserer. Betragter man den første Periode, viser der sig en Reduktion af indgaaede Ægteskaber, en Forøgelse med 125 pCt. af Afstraffelser for Sædelighedsforbrydelser, en Forøgelse med 17 pCt. af Selvmord, en Forøgelse af Afstraffelse for Tyverier med 17,4 pCt., for Underslæb 39 pCt., for Bestikkelser og Hæleri 112 pCt., af Bankrotter med 274 pCt. Senere viste det sig, at da de økonomiske Forhold bedredes, da Krisen ikke var saa truende og Lønssatserne stege, faa vi en Reduktion af Domfældelser til Tugthusstraf med 11 pCt., til almindelig Fængselsstraf med 2 pCt., til Tab af borgerlige Æresrettigheder med 12 pCt., af Afstraffelser for forretningsmæssig Utugt med 20 pCt.

Disse Tal vise, at med de sociale Forbedringer tage Forbrydelserne af. Jeg skal nævne, at en saa bekendt Mand som den engelske Præst Charles Kingsley, den socialistiske Prædikant eller kristelige Socialist, om man vil, taler om Fattigdommen som Kilden til en Række menneskelige Ulykker. Han siger bl. a.: „Som Forholdene nu ere, behøve vi kun at gaa ud paa Gaden i en hvilken som helst stor Stad, for at overbevise os om, at vi til Trods for vor saa højt priste Civilisation kun have gjort det første Skridt bort fra Barbariet. Er dette Ord for haardt?“ — spørger han; og han svarer: „Der er Barbarer paa hvert Gadehjørne. Der er gamle Barbarer, som maaske haabløst ere voksede fra enhver Forbedring, men de avle unge Barbarer, og dem skulle vi søge at frelse.“ Det er det, vi have tilsigtet ved Behandlingen af Lovforslaget om forsømte Børn, men det vilde man forhindre ved et Lovforslag af den Art, vi her behandle med dens Prygleparagraf, der ikke vil forbedre dem, der straffes. Vor Opgave er, trods det, som det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme) har sagt, ikke den, at de unge Voldsforbrydere i Alderen af sytten til nogle og tyve Aar skulle stødes ned i Afgrunden og tiltætgøres. Dem skulde man ikke forbedre? Hvor og naar skulde det da være Opgaven at søge at frelse Mennesker, naar det ikke netop skulde være i denne Ungdomsalder, denne Lømmelalder, som vi alle have gennemlevet? Thi, som en dansk Forfatter har sagt: der er noget af en Konge og noget af en Sjover i enhver af os. Enhver af os har gennemlevet den Periode, hvor Blodet ruller rask, og hvor man ikke er saa nænsom med, hvad man foretager sig. Det, man her vil, er ikke at sætte disse Indi-